

Miroslava
Varáčková

**Spolu to
zvládneme**

Spolu to zvládneme

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Miroslava Varáčková

Spolu to zvládneme – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Miroslava
Varáčková

Spolu to zvládneme

COO
BOO

Přeložila Karolina Medková

Copyright © Miroslava Varáčková, 2020

Translation © Karolina Medková, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-7544-957-3

ISBN e-knihy 978-80-7544-966-5 (1. zveřejnění, 2020)

1. kapitola

Stakatka

Zvenku se ozve tiché zahvízdání, signál, na který netrpělivě čekám. Odhodím deku, vyskočím z postele, potmě na sebe navleču bundu a přes ramena si přehodím pouzdro s tou nejvzácnější věcí, kterou vlastním, s mými houslemi. Jsem rozhodnutá vypadnout, ať se děje, co se děje. Na chvíli se ještě ale zastavím a zaposlouchám se do dění za dveřmi pokoje. Z chodby slyším mámin hlas a kroky. Neztrácím proto čas, přeběhnu k oknu, opatrně ho otevřu a vytáhnu se na parapet. Na protější straně ulice si hned všimnu Adama. Schovává se ve stínu stromu a snaží se být nenápadný, jenže jeho vysoká postava mojí pozornosti neunikne. Seskočím do předzahrádky mezi máminy keříky, přibouchnu okno a běžím jako o závod.

Adam mě za chvíli dožene, nechá mě nasednout na kolo

a pořádně šlápne do pedálů. Znova si uvědomím, že kámoš jako on je k nezaplacení. Kolikrát už mě vytáhl z problému a pomohl mi vždycky, když jsem potřebovala.

„Kdes nechala tenisky?“ zeptá se, když se dostaneme na vedlejší ulici a on trochu zvolní tempo. Ukáže mi při tom na bosé nohy.

„Na chodbě,“ zasměju se a snažím se nevšímat si bolesti, která se mi šíří z pravé paty. V běhu jsem skočila na ostrý kamínek, který mi prořízl kůži. Teď mi z toho místa teče čůrkem krev. „Zapomněla jsem si je odpoledne připravit a zůstaly v nepřátelské zóně.“

„Když je hlava děravá, trpí celé tělo,“ zamudruje.

„Všechno je věc priorit. Svoboda je víc než tenisky.“

„S tím musím souhlasit. Stihneme zajet k nám? Půjčil bych ti ségřiny démonské štekle.“

Kouknu na náramkové hodinky a zakroutím hlavou.

„V žádném případě. Už tak přijdeme na doraz.“

„Možná zavedeš nový módní trend. Naboso.“

„Vtipné,“ protočím oči.

Adam objedná širokou louži a prokličkuje mezi zaparkovanými auty. Pevně se držím a dávám pozor na housle, aby mi nespadly ze zad.

„Jestli chceš, spáchám pro tebe sebevraždu vlastní důstojnosti a zavolám Daně, aby ti něco přinesla,“ navrhone po krátkém rozmýšlení.

„To bys udělal?“ celkem mě to překvapí. Až tolik ochoty jsem nečekala. Myslela jsem si, že i jeho obětavost má své hranice.

„Že váháš!“

„Budu ti dlužná do konce života.“

„To jsi i tak. Seznam tvých dluhů je už dávno nekonečný,“ popíchně mě vesele a já vím, že má pravdu.

„Přesně jako tvoje láska ke mně,“ štouchnu ho pod žebra, takže se málem oba zřítíme z kola.

Adam je už léta můj nejlepší kamarád. Poznali jsme se v létě na koupališti, ještě když jsme byli na základní škole, od té doby to spolu táhneme v dobrém i zlém. Ví o všem, co se v mém životě děje, pomáhá mi brodit se složitými obdobími, a dokonce se mi snaží vysvětlit matematické souvislosti, když ho jednou za čas poprosím o doučování, abych si opravila známky. Nesnáším matiku, nerozumím jí, a i když se snažím všelijak pochopit její principy, při odpovědích se-
lhávám na celé čáře.

Já mu za to na oplátku píšu básničky pro holky. A není tajemství, že jich vystřídal opravdu hodně. Nedivím se ale, že se na něj lepší jako včely na med, jeho pohled by dokázal rozpustit i ledovec. Zanedlouho se dostaneme do centra města. Profrčíme přes náměstí i pěší zónu, na jejímž konci Adam zabočí do vysoké brány. Kousek za ní se nachází Art klub, místo, kde se to hemží uměleckými dušemi. Dovnitř se vchází vitrážovými dveřmi, které mě nepřestávají fascinovat. Hra barev a světla, které se láme na jednotlivých obrazcích, bere dech.

Adam odloží kolo, opře ho o zeď a zamkne visacím zámkem k hromosvodu. Potom společně vstoupíme. Pozdravím se s několika známými a snažím se předstírat, že jsem si ne-

všimla, jak se někteří dívají na mé bosé nohy. Jestli doteď nepochybovali o mojí příčetnosti, po dnešním večeru budou.

Přecupitám do zadní části klubu, kde se nachází pódium. Nikola, Babsi, Ema a Maja už zkoušejí ozvučení. Ema mě uvidí jako první a teatrálně s úlevou vydechne. Odloží kytaru, seskočí z pódia a rozběhne se ke mně.

„Stakatko! Už jsem se bála, že nedorazíš. Proč nebereš mobil? Celý večer se ti s holkama snažíme dovolat.“

„Snad jste si nemyslely, že vás nechám ve štychu,“ zasměju se a svalím se na nejbližší židli. „Naši udělali z domu Alcatraz. Ještě štěstí, že zapomněli na okno.“ Zdvihnu nohu a začnu si prohlížet zranění. Krev už zaschla, ale pata stále bolí. „Sebrali mi mobil, takže jsem neměla jak se s vámi spojit.“

„Tys utekla?“ zapiští Nika, která se znenadání zjeví u nás. „Nevěřiiím.“

„Tělo jako důkaz,“ zatřepu nohama.

„Většího blázna, než jsi ty, neznám,“ konstatuje nadšeně a začne mě popohánět, abych se nachystala, protože sál se pomalu plní a my bychom měly za chvíli začít hrát.

Poslechnu ji a mezitím hledám očima Adama. Někam se vypařil.

Za několik minut se sálem rozezní první tóny. Housle mi ožijí pod rukama a příjemně, i když netradičně doplňují zbytek skupiny. Rock a housle je pro mnohé zvláštní kom-

binace. Maja začne zpívat. Její podmanivý chraplavý hlas si vyslouží uznalé pokyvování hlav a dav se začne vlnit do rytmu.

Přivřu oči a vychutnávám si opojný pocit, kterým mě takovéhle chvíle naplňují. Zapomínám na všechno kromě hudby. Na přísné rodiče, neúspěchy ve škole, na všechny okovy, které mě svazují. Hudba je pro mě smysl, důvod i cesta. Bez ní bych nebyla sama sebou.

Smyčec přitlačuju trhaně a rázně, díky čemuž jsem si mezi holkami vysloužila přezdívku. Staccato. Tak hraju i žiju. Naplno, na doraz. Bez kompromisů.

Skladba střídá skladbu. Maja tancuje a skáče po pódiu s mikrofonom v ruce a zaslouženě se stává hvězdou večera. Je naším trumfem. Její hlas i vystupování je natolik specifické, že si ji lidi zapamatují už po první písničce.

Pohledem přejedu dav. Všichni se baví a ti, co naše písničky znají, zpívají s Majou. Skupinka děvčat pod pódiem skáče a píská. Majin kluk Samo mezi nás hodí černé papírové kytky, které vlastnoručně vyrobil. Adam postává u dveří, a když si všimne, že se na něj dívám, zamává mi nějakými botami. Začnu se smát a omámená euforií předvedu jedno ze svých nejlepších sól. Smyčec úplně tancuje po strunách a zvuk, který vychází z houslí, mi proniká do každé buňky. Vibruje mnou, zaplňuje mi tělo a představuje všechno, pro co v tu chvíli žiju.

Dozní poslední písnička a za bouřlivého potlesku, který patří především Maje, se vmísíme do davu. Jen Babsi zůstane a sbírá papírové kytky, aby je pak rozsypala mezi lidi.

„Za svůj výkon si zasloužíš odměnu,“ prodere se ke mně Adam a podá mi boty. Růžové s flitry na špičkách.

„Fakt jsi volal Daně?“ Začnu se vestoje obouvat a přitom se jednou rukou zachytím Adama, abych nespadla. Hned zareaguje a ovine mi ruku okolo pasu. Boty jsou mi trochu velké, ale to vůbec nevádí. Jsem vděčná, že je přinesl.

„Nic lepšího mě nenapadlo,“ pokrčí rameny. „Ale i tak měla vypnutý mobil. Tyhle jsou Anetiny.“

Překvapeně se na něj podívám. „Netušila jsem, že má i obuv bez minimálně patnácticentimetrových podpatků.“

Aneta je Adamova starší sestra. Smyslem jejího života je móda. Krátké sukně, vysoké šetle, kožšínová bolera. A kabelky. Těch má nepočítaně. Adam mi je jednou ukázal, abych uvěřila, že má praštěnou sestru a že určité jednoho z nich v porodnici vyměnili, protože nevěří, že jsou výsledkem stejných genů. Může ale popírat jejich pokrevní pouto, jak chce, svoji sestru nezapře. Podobají se jako vejce vejci.

„Ani já,“ protočí oči. „Překutal jsem půlku skříně, než jsem je našel. Připadaly mi jako nejmenší zlo.“

„Zabije tě, až zjistí, že ses jí hrabal ve věcech.“

„Svedu to na paranormální jevy.“

„Chceš jí namluvit, že u vás straší a nějaký duch se usídlil mezi oblečením?“

„Ne. Řeknu jí, že na sebe chtěla upozornit její ztracená morálka, a proto se pokusila zlikvidovat ty příšerné hadry, do kterých se navlíká. Mimochodem dneska jsem se do tebe málem zabouchl, když ses tak předvedla,“ kývne hlavou

směrem k pódiu a do vlasů mi vtiskne rychlou nevinnou pusou.

„Neblázni! Snad si nemyslíš, že bych pak psala básničky sama sobě,“ zažertuju, vykrouším se mu z objetí a vyrazím k baru. „Dáš si něco?“ zavolám přes rameno, i když je mi odpověď už předem jasná. Adam pije vždycky jen čistou vodu. Neperlivou. Nechlazenou. Ostatní si z něj kvůli tomu často utahují, že je jako kojeneček.

„Há dvě ó bez cé ó dvě!“ zakřičí s rukama u pusy, abych ho slyšela. Cestou k baru prohodím pár slov s Nikolou, naší basketaristkou. Zeptá se mě, co je doma nového a jestli přijdu zítra na zkoušku. Odpovím neurčitě. Sama nevím, co bude. Pravděpodobně mám obrovský problém, protože jsem utekla, což už rodiče určitě zjistili, protože máma mě chodí v pravidelných intervalech kontrolovat. Asi se bojí, abych něco neprovedla. Děším se, že ji ta úzkostlivost nepřejde ani do mojí padesátky.

Při představě, co mě čeká po příchodu domů, se mi stáhne žaludek. Snažím se na to ale nemyslet a užívat si přítomnost.

Barmana poprosím o vodu a kofolu a vrátím se k Adamovi. Ten se mezitím připojil ke svým spolužákům, které znám od vidění. Od jednoho z nich si vysloužím pochvalu, že prý si myslel, že housle patří do filharmonie anebo folklóru. Zasměju se a v duchu si pomyslím, jak je skvělé dělat takovouhle osvětu.

Prohlížím si lidi okolo, vesele debatuju s kluky o důležitosti hudby, o abstraktních obrazech, které visí na zdech po celém obvodu klubu, o Adamově nejnovější holce, která se

tu taky měla ukázat, ale zatím nepřišla, o Maje, na kterou se až příliš nápadně stále vyptává Třináctka, jeden z Adamových spolužáků – tu přezdívku si vysloužil díky svému číslu ve fotbalovém mužstvu –, a potlačuju nepříjemný pocit pramenící z mého útěku. Ať se mi to líbí, nebo ne, v koutku duše jsem přece jen tak trochu sralbotka a bojím se přednášky, která mě doma bezpochyby nemine.

Najednou zahlédnu Braňa, čtvrtáka z naší školy, na kterém už roky můžu oči nechat, postávat s kelímkem v ruce u velkého červeného obrazu znázorňujícího něco jako sopku. Odděluje nás dav, ale i přes všechny lidi, kteří chodí sem a tam a jsou ustavičně v pohybu, se naše pohledy na chvíli střetnou. V břichu se mi rozlije horko a v tu chvíli už najisto vím, že i kdyby mě doma čekalo nevím jaké peklo, vyplatilo se mi riskovat. Nejen pro pocit, který prožívám při hraní, ale i proto, že tu je a viděl mě s houslemi. Jsou totiž to jediné, čím se můžu ve svém životě pochlubit. Srdečně se na něj usměju. Ani nevím, kde jsem sebrala tolik odvahy, protože při náhodných setkáních na chodbách školy si mě nikdy nevšímá. Až teď projevil zájem!

Nakloní hlavu a úsměv opětuje. Zdvihne kelímek a na dálku si se mnou ťukne. Hořím radostí. A potom... Potom příběhne Maja. Právě ve chvíli, kdy se mi zdá, že se Braňo ke mně chystá vykročit, vytrhne mě z omamného pocitu její zadýchané zahučení, abych se rychle vypařila.

„Kód nasraný rodič,“ významně na mě zakoulí očima.

Hodím po Adamovi zoufalý pohled, Maje poděkuju, na většinu se ještě podívám na čtvrtáka a narychlo vymýšlím

únikový plán. Zkontroluju situaci u vchodu. Otec právě přišel k baru a vyrazit ke dveřím by znamenalo projít okolo něj. Do žil se mi přimísí panika. To poslední, po čem toužím, je konfrontace přímo tady přede všemi.

Jediná možnost, jak zmizet bez ostudy, je ta nejtrapnější. Bez váhání se rozběhnu k pódiu, popadnu housle, na pouzdro ani nepomyslím, protože na něj nezbývá čas, a zamířím na záchody.

Nepředpokládala jsem, že mě táta najde tak rychle. Vlastně jsem nepředpokládala, že mě vůbec najde. Doufala jsem, že v tom lepším případě si na mě počká doma a v tom horším bude bloudit městem a hledat na nesprávných místech. Proklíčuju mezi holkami stojícími ve frontě na záchod, čímž si vysloužím několik našťvaných poznámek o mojí drzosti, vletím dovnitř, a když se uvolní kabinka u okna, bez zaváhání do ní vlezu. Vyhoupnu se na zídku, otevřu okno, protáhnu se jím a vyskočím ven. Utíkání okny se stává mojí neoddelitelnou součástí, proletí mi hlavou, když dopadnu na zem. Jen tak tak nezničím housle, ale v poslední vteřině zabráním tomu, aby narazily do zdi. Vzadu za klubem je tma a pusto. Tahle část dvora slouží jen pro personál a jako skladiště haraburdí. Opráším se, přitisknu si housle pevně k tělu a utíkám domů. Když tam stihnu být dřív než táta, je naděje, že se mi podaří zalézt rychle do postele a aspoň zbytek noci strávit v pokoji.

Adam mě nenechá ve štychu ani tentokrát. Správně odhadne moji únikovou trasu a po pár minutách mě vezme na kolo.

„Potkal ses s ním? Ptal se tě na něco?“ zasypu ho otázkami. S mým otcem se zná už dlouho, a kdyby ho tu našel, bezpochyby by Adama podrobil křížovému výslechu.

„Ne. Podařilo se mi bezpečně se mu vyhnout. Jedna z výhod přeplněného prostoru je možnost se úplně ztratit z dohledu predátora.“

Zachichotám se.

„Až mě bude mučit další nekonečnou přednáškou o nezodpovědnosti, nezralosti, lajdáctví a hlouposti, představím si ho s ostrými řezáky a drápy.“

„Jako požírač radosti by měl spíš mít velký chlupatý sosák, kterým se přisaje k tvým uším a skrz mozek ti vycucá všechnu životní sílu,“ podotkne.

„To sedí,“ přikývnu, otočím se a krátce se mu zadívám do očí. Jeho pohled je měkký a teplý. Karamelový, jak říkám, protože má hnědé duhovky. „Díkes, Adame,“ pípnu s jemným úsměvem.

„Za co? Za moji dokonalou představu o otcovi predátorovi?“

„Za všechno!“ A hlavně za bezbřehé přátelství, dodám v duchu.

Po příchodu domů opatrně stisknu kliku na vchodových dveřích. Zamčené. Stejně nepřístupné jako zavřené okno. Ach! Konfrontace mě přece jen nemine. Jediné pozitivum je prázdné parkovací místo ve dvoře, z čehož vyplývá, že po mně otec stále ještě pátrá.

S malou dušičkou zaklepu. Všechna moje odvaha je rázem pryč, protože vím, že až uvidím mámu, bude mít obličej plný výčitek a zklamání z nevydařené dcery, která měla právě teď spát v posteli, a ne se toulat po barech a hrát s rockovou skupinou. Vysnila si, že budu vzorná studentka s uhlazeným vzhledem i způsoby. Nemůžu za to, že jsem jejím představám na míle vzdálená a uhlazenost mezi moje přednosti nepatří.

Když se rozletí dveře, je to přesně tak, jak jsem očekávala. Stačí, že se na mě mlčky zadívá. Nemusí vyslovit ani jedno jediné slovo a hned se cítím pod psa. Spolknu trpkou slinu, vejdu do předsíně a zuju se.

„Táta tě šel hledat, tak okamžitě padej do postele, ať se mu vyhneš, než se vrátí,“ řekne potichu, ale z hlasu jí zaznívá hněv. „Ráno si o tom promluvíme.“

Přikývnu a radši jí zmizím z dohledu. I když si nerozumíme a najít společnou řeč je občas nemožné, stále je pro mě autoritou, kterou nechci víc dráždit vysvětlováním. Beztak by to nemělo smysl. Nikdy nemá. Máma s tátou odmítají poslouchat, když jim říkám o věcech, které jsou pro mě důležité, protože si sestavili vlastní žebříček priorit a jen na něm záleží. Ne na tom, co chci a po čem toužím.

Svleču ze sebe černé džíny a košili stejné barvy, přehodím je přes židli a nasoukám se do dlouhého trička na spaní. Housle schovám do skříně pro případ, že by si chtěl táta vybit zlost na důvodu mého útěku. Neosprchovaná zalezu do postele a pod dekou přemýšlím, kde se v logistickém centru čápů stala chyba. Možná došlo k záměně adres a skon-

čila jsem v nesprávné kolíbcce. Naši nedokážou strávit moje nadšení pro hudbu, protože umělce berou jako lidi, kteří se jinak neumějí uplatnit, a nejradši by za mě rozhodovali ve všem. Ve výběru školy, knih, přátel... Bouřit se a utíkat je jediný způsob, jak si můžu prosadit svoje, jen díky tomu se mi daří vyhýbat strmému pádu do ubíjející všednosti. Často se dusím nedostatkem svobody, a ta je pro mě důležitá jako kyslík. Když ji ztrácím, ztrácím sebe.

I když vím, z čeho pramení přesvědčení rodičů, že zodpovědnost za výchovu se rovná řízení mého života, odmítám se s tím smířit. Přijmout pouta, která nasazují mé každodennosti, by znamenalo stát se někým jiným. Bezduchým zapšklým samotářem.

A nejhorší je, že ani to by nezmírnilo jejich smutek po Sašce, mojí starší sestře, ani to by nesmazalo pocit selhání, který se přetavil do přísnosti a kterým prosácky jejich dny. Člověka člověkem prostě nenahradíme. Ztrátu nezmírní už nic. Ani já. Ani kdybych se chovala vzorně a bezchybně, neutiší to jejich výčitky a neuhasí spalující strach.

Paradox je, že ve snaze zachránit, co zůstalo, všechno jen zhoršují a já nevím, jak jim to vysvětlit.

2. kapitola

Musíš se změnit

Jen co ráno vylezu z pokoje, čeká mě slíbená přednáška.

„Jak ses vyspala, Timeo?“ zakřičí na mě táta, když se domem ozve hlasité zavržení dveří. Podezřívám dveře, že se s mými rodiči spolčily a dělají mi to naschvál. Komplot level milion.

„Dobře,“ pípnu a snažím se přeběhnout chodbu dřív, než se zjeví on.

„Já ne.“ Vyjde z obýváku a postaví se mi do cesty. Občas je rychlý jako blesk. „Jestli jsi měla v plánu udělat ze mě blbce, který tě bude v noci hledat po celém městě, podařilo se ti to na výbornou.“

Zrak mám stále ještě zamlžený únavou, ale ani tak mi neunikne jeho bojovný postoj. Ruce v bok, nohy mírně rozkročené, brada vystrčená dopředu. Couvnu o krok dozadu. Co kdyby se přece jen změnil v netvora se sosákem?

„Promiň,“ vymámím ze sebe.

„Ještě jednou utečeš, přísahám, že tě už hledat nebudu. Vyměním zámek a běž si, kam chceš. Nemíním ti donekonečna tolerovat takovéhle chování.“

Lže. A jak! Nikdy by to neudělal. Nikdy by mě nenechal jen tak napospas osudu. Sežralo by ho svědomí.

Shrbím se a zahledím do země, aby mi z očí nevyčetl, co si myslím.

„Dokud bydlíš pod mojí střechou...“

„Máš hotovou snídani,“ z kuchyně nečekaně vykoukne máma a všem nám je jasné, že se snaží rozehnat dusno.

„Udělala jsem palačinky s džemem,“ dodá.

Z jejího tónu číší odměřenost, ale i tak vím, že největší nával hněvu ji už přešel, což se o tátovi říct nedá.

Využiju situace a zkusím okolo něj proklouznout do koupelny, ale marně. Postaví se mi do cesty a pokračuje ve výčitkách.

„Ještě jsme neskončili, jestli sis nevšimla. Nechápu, co si to vlastně dokazuješ,“ nakloní se ke mně a zabodne mi do tváře přísný pohled. „Dobře víš, že tyhle tvoje útěky nikam nevedou a všechno tím jen zhoršuješ.“

„Nic,“ pípnu a bojím se, že žádná odpověď nebude dostatečně dobrá. „Nic si nedokazuju.“

„Jestli se chceš vytahovat před kamarády...“

„Nechci.“

„Jaký to teda mělo smysl?“ zdůrazňuje každé slovo a křičí, jako bych byla hluchá a nestála od něj sotva pár centimetrů.

„Vážně jsi jen potřebovala mámě nahnat strach a ze mě udělat

kolosálního blbce?“ sype otázku za otázkou a já už dopředu vím, že ho moje vysvětlení nezajímá. I bez něj si na celou věc udělal vlastní názor a můj útek zaškatulkoval jako provokaci.

„Nedali jste mi na výběr. Zamkli jste mě jako zločince,“ odpovím, ale jednotlivé hlásky mi sotva lezou z pusy.

„Jinak to s tebou nejde. Nutíš nás k tomu. Kdyby se s tebou dalo jednat rozumně...“

„Ale vždyť vy mě nikdy neposloucháte.“

„S matkou za tebe máme zodpovědnost. Když se neumíš chovat, musíme se o to postarat my. Poradíme si s tebou, ať se ti to líbí, nebo ne.“

Blablaba, drmolím si v duchu, jen abych přehlušila jeho hlas. Nechce se mi zase poslouchat, jak jsem nemožná. Toho jsem se naposlouchala už dost. Vlastně se mi občas zdá, že se mu daří mě přesvědčit, že nestojím za nic.

„Namísto toho, abych se po náročném týdnu pořádně vyspal a abychom si s mámou dopřáli trochu nerušeného odpočinku, musel jsem lítat autem křížem krážem a...“

„Nemusel. I tak jsem byla v posteli už před půlnocí,“ oponuju, jako by to mohlo pomoci. Bezradně si promnu obličej a pokouším se potlačit bolestivé pulzování za očima, které se objeví skoro vždycky, když se ocitnu tváří v tvář tátovi. Dokonce i moje tělo se bouří proti tomu, co říká.

„To nic nemění na faktu, že jsme se o tebe báli.“

„Báli jste se o sebe. Sežralo by vás svědomí, kdyby se mi něco stalo.“

Příliš pozdě si uvědomím, že jsem těmi slovy přestřelila. Táta zatne zuby a máma se stáhne zpátky do kuchyně.

„Jsi neuvěřitelně bezcitná,“ šeptne a tváří mu přeletí roky potlačovaný smutek. Oči mu potemní, rty stiskne pevně k sobě, do tváří se nahrne červeň. Zkříží si ruce na prsou a přenesení váhu z nohy na nohu.

Zamrzí mě slova, která mi tak lehkovážně vyletěla z pusy. Byla to ode mě čistá podpásovka, a to si táta nezaslouží. I přese všechno, co si o něm myslím a co si myslí on o mně, vím, že jsou jeho úmysly čisté, že za všemi tvrdými slovy se skrývá rodičovská láska, kterou neumí vyjádřit jinak.

„Promiň,“ vysoukám ze sebe omluvu a tentokrát to myslím upřímně. Podívá se na mě a přemýšlí. Asi o tom, jak příšerně pohnojil moji výchovu a jak ho zklamávám vším, co dělám a říkám. Cítím se najednou úplně malá a nejradši bych zalezla do myši díry.

„Běž si z obličeje smýt to svinstvo a přijď se pak najíst,“ řekne po chvíli, obejde mě a zmizí v kuchyni.

Bez protestů ho poslechnu. Zamknu za sebou, několik minut jen zhluboka dýchám a zkouším získat zpátky ztracenou rovnováhu... teda alespoň to, co z ní za poslední roky zůstalo, a potom se bezděčně zahledím do zrcadla, které visí na stěně a neodbytně přitahuje můj pohled. Řasenka se mi v noci rozmazala a pod očima mi udělala nehezské fleky. Táta nemá rád, když se maluju, ale bez make-upu vypadám jako mátoha bez barvy. Příliš bledá. Celý můj život by byl nevyrazný, kdybych rodiče ve všem poslouchala. Žila bych jen napůl. Neúplně a *trascinando*, protože jen co popustím uzdu svým touhám, rodiče stojí nade mnou jako stráž připravená zasáhnout.

Přes dveře ke mně pronikají jejich hlasy, pustím proto vodu a vlezu si do proudu, abych je přehlušila. Snažím se vytěsnit pocit viny a chvíli se mi to i daří, ale jen co se dospřichuju, máma zaklepe na dveře a požádá mě, abych ji pustila dovnitř. Omotám kolem sebe ručník a otevřu. Sedne si na kraj vany a zadívá se na mě. Sleduje, jak si češu mokré vlasy a bojuju se zamotanými prameny.

„Pojď sem,“ poklepe vedle sebe. Zní smířlivě a ve mně vzklíčí naděje, že se mě přece jen pokusí pochopit a uvědomí si, že včerejší útěk nebyl ničím jiným než aktem zoufalství. „Pomůžu ti s tím,“ navrhne.

Podám jí hřeben a přisednu si.

„Nemůžeš být pořád taková, Timi,“ řekne mi. „Dobře víš, že pro tebe chceme jen to nejlepší. Kdyby nám na tobě nezáleželo, nechali bychom tě toulat se a dělat si, co se ti zachce.“

„Nebyla jsem se toulat,“ zamumlám. „Snažila jsem se ti říct, kam a proč chci jít, ale tys mě neposlouchala. Nemohla jsem se na holky vykašlat.“

„Od té doby, co ses přidala do té kapely, je to s tebou těžké. Kamarádi tě kazí, nejsou pro tebe dobrá společnost.“

„Vždyť je ani neznáš,“ bráním je a bezděčně přitom zvýším hlas. Rozčiluje mě mámino odsuzování lidí, které v životě neviděla. Nesnáším ty její předsudky. Kdo se ke mně byť jen přiblíží, toho automaticky zaškatulkuje jako problémového. Nedokážu pochopit, kde se v ní taková nadřazenost bere.

„Nepotřebuju je poznávat. Stačí, že vidím, co dělají s tebou.“

„Udělal by pro mě i nemožné. A já pro ně taky,“ pokračuju v obhajobě.

„To vidím. Jsi ještě hodně naivní. Neumíš rozlišit, co je v životě podstatné.“

„A ty ano? Pořád si myslíte, ty i táta, že víte líp než já, co je pro mě dobré.“

„Máme zkušenosti. Vyznám se v lidech.“

„Hlavně v těch, které neznáš, co?“

„Nebud' drzá!“

„Nejsem. Říkám jen to, co si myslím.“

„Nechci, aby sis natloukla nos.“

„Tak bych si ho natloukla. A co? Zase by se mi zahojil. Když mě zavřete na sto zámků, k ničemu to nepovede. Proč nechceš pochopit, že i já mám svůj život?“

„Protože jsem tvoje matka a tvoje bezpečnost je pro mě prvořadá. Musím tě chránit.“

„A to jako před čím?“

„Před...“ na okamžik se odmlčí. „Před vším.“

„Čistý alibismus,“ zamumlám skoro neslyšně. „Byla jsem si jen zahrát, nic víc. Vždyť víš, co pro mě hudba znamená. Nechodím brát drogy ani se kur...“

„Važ slova!“ skočí mi do řeči. „Ustavičně porušuješ pravidla a zhoršila ses ve škole,“ prudce zatahne hřebenem, až mi málem vytrhne chomáč vlasů. Strašně to zabolí.

„Snažím se. Vážně, mami. Snažím! Adam mi dokonce dává z matiky doučko. Nemůžu za to, že mi to s čísly nejde. Neustále mě trestáte za něco, co nedělám naschvál.“

„Ani jsi naschvál neutekla, i když máš domácí vězení, co?“

„Kdyby se s vámi dalo dohodnout, nemusela bych utíkat.“ Otočím se a podívám se jí do očí. Ještě stále doufám, že si konečně aspoň ona uvědomí, že hranice jsou sice fajn, ale když se to s nimi přehání, můžou mít za následek úplnou zkázu člověka.

„Zavřít mě doma jen proto, že mi nejde matika, je... je... nelidské.“

„Někdy se mi zdá, že bavit se s tebou je jako házet hrách na stěnu,“ vzdychne a mně je jasné, že moje vysvětlování bylo marné. Nechápe mě, protože mě pochopit nechce. Jako by kolem sebe záměrně stavěla ochranný štít, který odráží veškerou moji snahu.

„Tak se neunavuj!“ Vytrhnu jí hřeben z ruky. „Dočešu se sama. Klidně jdi za tátou a společně si postěžujte, jaké nevyhovatelne a nevydařené dítě vám zůstalo.“

„Někdy už vážně nevím, co s tebou,“ zakroučí hlavou, odejde a zanechá mi zmatek v hlavě.

Kdybych uměla žít líp, udělala bych to. Jenže co to znamená? Co dělá život lepším a hodnotnějším? Poslouchání? Pokora? Sebezapření? Potlačení všeho, co mě dělá šťastnou? Přetvářka? Hra na spokojenou rodinu? Na dokonalou dceru? Dobré známky? Pěkné oblečení?

Neznám odpověď. Rodiče mě právě tuhle zásadní věc ne-naučili.

Vím jen to, že bez hudby by byl můj život prázdný jako nádoba, kterou někdo úplně vysál. Ushla bych. Zahynula. Stala se vyhaslou pochodní nebo houslemi bez strun a smyčce.

Smutně se doutírám, obleču si župan a jdu do svého pokoje. Na snídani naprosto nemám chuť. Nemohla bych sedět u stolu společně s rodiči a necítit se přitom hloupě. Určitě by se mi pocity promítly do obličje, slov i činů. Nic mi totiž není odpornější než přetvářka.

Po obědě se věnuju matice. Pokouším se vyřešit složitou rovnicí, ale nedaří se mi to. Dokola ji počítám a představuju si, že na tom závisí budoucnost lidstva, a když nepřijdu na výsledek, všichni do jednoho umřeme, ale je to zbytečné. Můj mozek odmítá spolupracovat. Ustavičně mi předhazuje myšlenky, které se točí okolo včerejšího koncertu a čtvrtáka, na jehož letmý úsměv nedokážu zapomenout. Stůj co stůj se mi drží před očima jako krásný hologram.

Kdybych měla mobil, zavolala bych Adamovi. Ten by mi určitě pomohl a vypočítal rovnici na počkání. Anebo kdyby naši aspoň zapnuli wifinu! Vydírají mě vším. Mobilem, internetem, kamarády, hudbou...

Můžu jen bezradně sedět nad sešitem až do večera a donekonečna trápit mozkové závity. Nejradši bych vytáhla ze skříně housle a zahrála si. Je mi ale jasné, že dráždit hada bosou nohou nemá smysl. Tak jen v duchu pokládám prsty na struny a smyčcem kloužu sem a tam. V uších se mi rozezní imaginární tóny a skoro si nevšímnu, když do pokoje vejde máma.

„Jsi tu?“

„Ne, na návštěvě u kámošky,“ protočím oči.

Rozsvítí světlo a zatáhne žaluzie. Upraví záclonu i deku na posteli. Do police uloží knížky, které mám rozečtené.

„Bavili jsme se o tobě s tátou,“ nadhodí a začne mi zpoza zad tahat džíny. Strčí ruku do kapes a zkontroluje obsah. Zajímalo by mě, co si myslí, že tam najde. Zbytky tabáku, vysypaného z cigaret? Sirky? Drogy? Ukradené peníze? Ach!

„Můžu hádat? Společnými silami jste dospěli k závěru, že nestojím za nic a měli byste mě dát na adopci,“ vyhrknu a tvářím se, že se soustředím na výpočet rovnice. „Nebo mi chcete zpřísnit trest a zakážete mi mrkat,“ zkusím zavtipkovat, ale zbytečně. Máma nehne ani brvou.

„Naše důvěra je narušená a budeš mít co dělat, abychom ti začali zase věřit. Tvoje chování se musí otočit o sto osmdesát stupňů! Jestli se nezměníš, budeme vážně muset být ráznější. Všechno záleží jen na tobě, už si to uvědom.“

„Hm,“ vydám neurčitý zvuk. Nejradši bych si strčila prsty do uší, aby mě její slova ještě neudupala, ale radši to neudělám.

„Včera jsi přestřelila,“ pokračuje.

Do tváře už se jí nepodívám, odhodlaně se zahledím do sešitu a namlouvám si, že aspoň ty hloupé rovnice se na mě usmívají.

„Hm. To jsem už slyšela.“

„Co děláš?“ nahne se mi přes rameno, aby dohlédla na drobné číslice.

„Zachraňuju lidstvo.“

„Co?“

„Ale nic. Jen se snažím spočítat domácí úkol. Mohla bys mi pomoci? Nedokážu se pohnout z místa a bodlo by mi, kdyby mi někdo dokázal vysvětlit, jak dál. Bez mobilu a internetu se těžko hledá pomoc.“

„Ukaž,“ chytí sešit do rukou a potichu počítá. „Asi ne,“ položí ho tak po minutě zpátky. „Na tohle nemám buňky.“

„Konečně vím, po kom jsem to zdělila,“ zamrmlám si pod nos a neubráním se sarkasmu.

„Zase jsi drzá!“

„Pravda není drzá, pravda je jen pravda.“

„Já jsem už školu vychodila, nemusím si všechno pamatovat. Mám přece úplně jinou kvalifikaci.“ Odstoupí a vrátí se ke zkoumání kapes. Teď přišla na řadu košile.

„Zavolám profesorovi Jedlovskému a dohodnu ti s ním doučování,“ řekne po chvíli.

Protočím oči a ztěžka povzdychnu. Profesora Jedlovského nesnáším. Doučko s ním nesnáším. Je to ta nejhorší forma týrání mého nematematického mozku. Je přesvědčený, že i z toho největšího hlupáka dokáže udělat výkonný počítačový program. A je nervózní, když se mnou selhává. Vždycky mi připomíná, že mi dává hodiny jen z laskavosti k mým rodičům, a já od něho pokaždé odcházím jako vyždímaný hadr.

„Obávám se, že další hodinu se mnou nezvládne a dostane infarkt. Jsem jeho noční můra, mami,“ zašklebím se.

„Zbytečně přeháníš. Je to na slovo vzatý odborník a je zvyklý na různé typy studentů.“

„Přednáší na univerzitě. Jaký je předpoklad, že se tam dostanou lidi, kteří nezvládají ani středoškolské učivo?“